

Αν οι νεκροί συνεχίζουν να ζουν, τότε ποιο είναι

Για να

εννοήσουμε την σπουδαιότητα και την αναγκαιότητα της Αναστάσεως θα πρέπει να κατανοήσουμε (όσο είναι δυνατόν) το γεγονός του θανάτου.

Ο θάνατος είναι εχθρός του ανθρώπου. Ο θάνατος είναι το πιο βέβαιο γεγονός που θα βιώσει ένας άνθρωπος καθώς έρχεται από την μη ύπαρξη εις την ύπαρξη. Και όμως ο άνθρωπος ζει και κινείται σε αυτήν την ζωή ως αθάνατος και αυτό συμβαίνει επειδή η ζωή του βυθίζεται μέσα στην πλάνη των εγκοσμίων αλλά συγχρόνως συμπεριφέρεται δι' αυτού του τρόπου διότι δημιουργήθηκε για την αιωνιότητα, δημιουργήθηκε για να ζήσει χωρίς τέλος.

Λέμε ότι οι νεκροί μας δεν είναι νεκροί αλλά ζωντανοί, γι' αυτό τον λόγο και αποφεύγουμε την λέξη νεκρός και την αντικαθιστούμε με την λέξη κεκοιμημένος. Πως λοιπόν ένας ζωντανός μπορεί να αναστηθεί, αφού δεν είναι νεκρός; Αφού η ανάσταση προϋποθέτει τον θάνατο (να είναι κάποιος νεκρός).

Όταν ομιλούμε για τους κεκοιμημένους και λέμε ότι είναι ζωντανοί ακόμα και μετά τον θάνατό τους εννοούμε ότι υπάρχει η ψυχή τους. Η ψυχή είναι αυτή που διατηρεί την ύπαρξη-συνείδηση κάποιου ανθρώπου. Όμως η ψυχή από μόνη της δεν είναι αρκετή για να είναι κάποιος ζωντανός άνθρωπος!

Ο θάνατος όπως αναφέραμε είναι εχθρός του ανθρώπου, διότι δια του θανάτου ο άνθρωπος παύεται. Ο άνθρωπος είναι σωματοψυχή, δηλαδή αποτελείται από σώμα αλλά και από ψυχή. Όταν λοιπόν δια του θανάτου χωρίζεται βιαίως το σώμα από την ψυχή τότε παύει να υφίσταται και ο άνθρωπος. Και ακριβώς αυτό το φοβερό

γεγονός καθιστά τον Θάνατο εχθρό του Ανθρώπου. Δικαιολογημένα λοιπόν ο υμνωδός ερωτά σε ένα τροπάριο της εξοδίου ακολουθίας: « πῶς ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, βιαίως χωρίζεται, ἐκ τῆς ἁρμονίας, καὶ τῆς συμφυΐας, ὀφυσικώτατος δεσμός, θείῳ βουλήματι ἀποτέμνεται...»

Τι υπάρχει λοιπόν μετά τον θάνατο; Υπάρχει ἡ ψυχὴ του τάδε ἀνθρώπου. Το σῶμα του λοιπόν λόγο της ἀπουσίας της ψυχῆς αλλοιώνεται, φθείρεται καὶ τελικὰ γίνεται χώμα.

Ἡ Ἀνάσταση λοιπόν εἶναι ἀπαραίτητη, διότι οἱ ψυχές των κεκοιμημένων την περιμένουν ὥστε νὰ λάβουν καὶ πάλι τὰ σώματά τους, ὄχι ὅμως ἐκεῖνα που εἶχαν πιο πρὶν στην ἐπίγεια ζωὴ τους, οὔτε ἐκεῖνο τὸ σῶμα των πρωτόπλαστων πρὶν την πτώση, ἀλλὰ ἀκόμα πιο ἀνώτερο. Στην Ἀνάσταση (στην Δευτέρα Παρουσία) οἱ κεκοιμημένοι θὰ λάβουν ἓνα ἀφθαρτοποιημένο σῶμα, ἓνα σῶμα τὸ ὁποῖο δεν θὰ ὑπόκεινται πλέον στην φθορά, οὔτε θὰ βιώνει τὸν χωροχρόνο ὅπως τὸ βιώνουμε τώρα. Οἱ ψυχές των κεκοιμημένων ἐπιζητοῦν την Ἀνάσταση γιὰ νὰ λάβουν τὰ σώματά τους γιὰ νὰ γίνουν ἄνθρωποι, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ὁρθόδοξη θεολογία υποστηρίζει ὅτι στην Βασιλεία του Θεοῦ δεν ἔχουν μπεῖ ἀκόμα οὔτε καὶ οἱ ἅγιοί μας (ἀλλὰ την προγεύονται), διότι γιὰ νὰ μπου καὶ νὰ λάβουν ἐξ' ὁλοκλήρου την ἄκτιστη ἐνέργεια της Ἀγίας Τριάδος στην ὁποία ὁ καθένας εἶναι δεκτικός θὰ πρέπει νὰ ἔχουν καὶ τὸ σῶμα τους, ὥστε σαν ἄνθρωποι (σῶμα καὶ ψυχὴ) νὰ λαμβάνουν αὐτὴν την κοινωνία ἀγάπης που θὰ τους χαρίζεται ἀπὸ τὸν Θεό.

Καὶ ὅλα αὐτὰ βεβαίως μποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν διότι ὁ Χριστὸς πήρε την ἀνθρώπινη φύση καὶ την θέωσε ἀλλὰ καὶ διότι ἀφοῦ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τὸν σταυρώσαμε καὶ τὸν θανατώσαμε Αὐτὸς μας πρόσφερε την Ἀνάσταση.

Νὰ λοιπόν γιὰτί ἡ Ἀνάσταση εἶναι τόσο σημαντική γιὰ ὅλους τους ἀνθρώπους: διότι δια της Ἀναστάσεως (κατὰ την Δευτέρα Παρουσία) θὰ ἀποκατασταθεῖ καὶ πάλι ἡ ἀνθρώπινη φύσις μας ἡ ὁποία με τὸν θάνατο αλλοιώνεται.

Ἡ Ἀνάσταση ἀποτελεῖ την ἀρχὴ μίας ἀτέλεστης τελειότητος που θὰ πραγματοποιηθεῖ με την Χάρη του Θεοῦ. Χωρὶς αὐτὴν οἱ ἄνθρωποι θὰ πάψουν νὰ ὑπάρχουν μίας καὶ ὁ θάνατος ἐρχεται ἀδυσώπητος λόγο της φθορᾶς καὶ της ἀμαρτίας.

Ἡ Ἀνάσταση θὰ ἐρθεῖ γιὰ ὅλους τους ἀνθρώπους. Γιὰ ἄλλους ὥστε νὰ εἰσέλθουν εἰς κρίσιν αἰώνια καὶ γιὰ ἄλλους ὥστε νὰ εἰσέλθουν εἰς Ζωὴν αἰώνιαν.

Τὸν θάνατο θὰ τὸν γευτοῦμε, ὅμως σίγουρα θὰ γευτοῦμε καὶ την δική μας ἀνάσταση. Με την Χάρη του Θεοῦ καὶ με τὸν προσωπικό μας πνευματικό ἀγῶνα ἀς ἐλπίσουμε νὰ ἀναστησοῦμε ἐν Χριστῷ ὥστε νὰ ζήσουμε μέσα στην ἀτέρμονη ἀγάπη Του.

αρχιμανδρίτης Παῦλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr